

dajo niti trohice svojih političnih ciljev za vso rimsko-katoliško cerkev in ki želijo stari Avstriji isto usodo, kakor jo je doživela umirajoča Turčija . . .

Pojavilo se je namreč „jugoslovanstvo“ . . . Na krvavih bojiščih Trakije in Makedonije, pred Adrianoplom, Monastirjem in Janino razbile so združene balkanske države nekdanj tako mogočno Turčijo in pognali so Islam skoraj čez Bosporus v Azijo. Ne bodemo ponavljali, kje tičijo vzroki te vojne, na kak način in s kakimi sredstvi se je vodila in se še danes vodi. Balkanska vojna sama ob sebi je danes tako rekoč končana. In brigati se je zdaj le za tiste njene posledice, ki se nas in naše države tičejo.

Na okrvaveli zemlji balkanskih zmag dobil je namreč „panslavizem“, ki se pri nas skriva pod imenom „jugoslovanstva“ ali „trializma“, nove moči in cilje in nade. Ruski panslavisti, ki hujskajo že leta sem na vojno zoper habsburški monarhijo, mislijo, da je prišla zdaj njih ura. In ko bi pametni možje v ruski vladi ne branili, krizale bi se že davno avstrijske sablje s sulicami kozakov. Ruski panslavisti povzročili so tudi v Srbiji in Črnogori uporne, sovražne misli proti Avstriji. „Turčijo smo razkosali“, pišejo srbski listi, „razkosali bodemo zdaj še Avstrijo!“

Panslavizem hoče potisniti avstrijski vpliv nazaj do Gradca in Celovca in hoče vstvariti iz mogočne vevlasti Avstrije malo, brezplivno, od slovanskih sedov odvisno državico.

Ni čuda, da so zrojile te fantastične sanje v glavah zmage pijanih balkanskih narodov. Odločna beseda Avstrije bi v tem oziru že davno red napravila. A do te odločne besede doslej še ni prišlo. Iz tega sklepajo nasprotniki, da je Avstrija slabotna. Iz tega pa so sprejeli tudi slovenski narodnjaki klerikalne in liberalne stranke pogum, da so tako očitno pričeli naglašati svoje vevlastne cilje.

Danes šumi po slovenskem ljudstvu, doslej neznani glasovi se čujejo. Namesto cesarske pesni čuješ balkanske himne. Slovenski katoliški duhovniki se norčujejo iz istotako katoliškega frančiškana Paliča, ki so ga srbski krvniki v Albaniji umorili, kër ni hotel svoje vere izdati. Slovenski tretjeredniki in „Marijine“ hčerke vpijejo „živio Srbija“, medtem ko obračajo Srbi svoje kanone proti avstrijski meji. Slovensko prvaško časopisje prinaša zgolj slavospeve na srbske in črnogorske „brate“, zaradi katerih je moralo na tisoče naših rezervistov po zimi našo mejo stražiti. Za Srbe nabirajo slovenski voditelji denar, medtem ko za avstrijske soldate niti vinarja nimajo. Srbskim ranjencem prihajajo na pomoč, za avstrijski „Rdeči križ“ pa imajo zgolj zaničevalni posmeh. V Srbijo se vozijo avstrijski slovenski poslanci, v Belgradu in Petersburgu držijo govore, ki nimajo z avstrijskim mišljenjem

ničesar opraviti. Vse, kar je avstrijskega, oblijejo z gnojnico svojega zaničevanja, balkanski roparji in morilci pa so jim vzor kulture in olike . . . Ni čuda, da se je upal nek slovensko-narodni listič pred par leti napisati zločinško besedo, da je avstrijska zastava za Slovence „znamenje sramote.“

Kaj hočejo vsi ti ljudje pravzaprav doseči? Srbi in Črnogorci bi vstvarili radi svoje države, ki bi segale od naše meje pa do jadranskega morja. Pogoltniti bi hoteli Albanijo, v kateri ima naš cesar protektorat čez katoliško prebivalstvo. Avstrija ni imela od tega protektorata mnogo; ali zadnji albanski katoličan bi bil že davno umorjen, ko bi Avstrija ne varovala in ne zidala katoliške cerkve in šole in samostane . . . Kot zahvalo pa rujejo slovenski katoliški duhovniki danes proti Avstriji! Srbija pa bi tudi z Albanijo še ne bila nasičena. Odkrito povedo srbski listi, da si želijo tudi Dalmacijo, Bozno in Hercegovino. V Dalmaciji je naša država že vtaknila našete milijone, medtem ko iz nje ničesar ni dobila. Da je pričela ta deželica zdaj polagoma cveteti, je avstrijska zasluga. Kot zahvala so se vršili pred desetletji krvavi dalmatinski upori in pred par tedni protiavstrijske demonstracije po dalmatinskih mestih . . . Istotak je položaj v Bozni in Hercegovini. Avstrija je iz teh popolnoma zemarjenih provinc napravila kultivirane dežele; gradila je ceste in železnice, opomogla domačemu kmetijstvu, gozdarstvu, industriji, uredila preje prav balkanske razmere, plačala poleg tega Turčiji za te dežele 40 milijonov odškodnine; — ali ni misel naravnost blazna, da bi Avstrija zdaj Bozno in Hercegovino sovražnim Srbom v žrelo vrgla? . . . Iz tega stališča mora pač vsakdo spoznati, da je pravica v teh balkanskih zmešnjavaš na avstrijski strani in da se avstrijske zahteve morajo pod vsakim pogojem uresničiti.

Iu zakaj se slovenski voditelji potegujejo za srbske požrešne in neopravičene zahteve? Ali jim grè pod habsburško krono slabo? Ali niso imeli prost razvitek kakor noben drug narod in državne podpore v vseh mogočih oblikah, kakor zopet noben drug narod? Kdo je posaçil zopet slovenski Kras? Avstrijska država! Kdo je posušil ljubljansko močvirje? Avstrijska država! Kdo je rešil spodnje-štajersko vinogradništvo pred gotovim poginom? Država in dežela! Kdo je dal slovenskemu vbojemu ljudstvu šole in pripomočke za napredovanje? Država! Celotni slovenski jezik je vstvarila avstrijska država . . . In kot zahvalo dobiva Avstrija zdaj prezentirane „trialistične“ želje.

Kaj je „trializem“? Slovenski voditelji hočejo otrgati velik del Štajerske, velik del Koroške in združiti vse to s Hrvaško, Slavonijo, Kranjsko, Primorsko v eno državno skupino. To bi bil prvi korak za razkosanje Avstrije. Pozne-

je bi se namreč ta „trialistični“ sestav združil s Srbijo, — habsburške kronovine bi razpadle kakor biseri iz zlate krove . . .

Mi bi posameznim slovenskim voditeljem in protiavstrijskim hujskacem iz srca privoščili, da bi prišli pod srbsko ali črnogorsko žeslo. Slovenski politični duhovniki bi se na Srbskem lepo molčati navadili, kajti vlada revolverskega Petra ne pozna nobene šale. Marsikateremu katoliškemu duhovniku bi se tako godilo, kakor se je godilo frančiškanku Paliču v Djakovi. In črnogorski Nikita bi s svojimi skalnatimi ječami ter svojimi bratomornimi krvniki slovenskim voditeljem kmalu pokorščine priučil . . . Slovenskim voditeljem bi privoščili življenje v Srbiji; mislimo, da bi kmalu zopet hrepneli po mesenih loncih avstrijskih . . .

Slovenskemu ljudstvu tega seveda ne privoščimo. Kajti to ljudstvo se ne bode dalo od srbofilske gonje okužiti. Ljudstvo ostane veri, cesarju in domovini zvesto.

Z razvitimi zastavami marširajo slovenski prvaki v srbski tabor, — politični dezertjerji s pečatom Ešijalta na čelu! Slovensko ljudstvo jim pa ne sledi! . . .

Zadnji telegrami.

Od ruske strani je prišla misel, da naj se trmoglavost Kralja Nikite premaga z denarjem. Govori se, da se je ponudilo Nikiti 20 milijonov frankov, ako odstopi od Skutarija. Take sramotne kapčije se seveda Avstro-Ogrska ne more udoležiti.

Antivari, 12. aprila. Angleški viceadmiral kot zapovednik mednarodnega brodvja je proglašil blokado za vse barke. S tem je Črnagora od morske strani zaprta. O nadaljnjih korakih proti Nikiti se nič ne poroča.

Srbi izvršujejo v Albaniji zopet grozna zločinstva. Na stotine Albancev silijo k prestopu v pravoslavno cerkev. Morijo in požigajo naprej, pred očmi Evrope.

Iz Črnogore.

Črnagora, najmanjša in najrevnejša izmed balkanskimi zavezniki, se upira torej vojni Avstro-Ogrske in obenem volji cele Evrope. Ako bi ne vedeli, da tiči za tem upiranjem rusko-srbsko podpohovanje, bi bil položaj res bolj smešen nego resen. Vevlasti napravile so zdaj

se mora Črnogorcem veliko požrtvovalnost za svojo kamenito »domovino« priznati. Danes prinašamo nekaj slik od črnogorske avstrijske meje. Na levi strani vidimo črnogorske ženske, ki donšajo svojim pred Skutarijem se borečim možem in sorodnikom po tudiš gorskih stezah potrebno hrano. V sredini (spodaj) vidimo skalnatega Lovcena, ki se nahaja v neposredni bližini naše trdnjave Cattaro in ki so ga Črnogorci svoj čas proti



pred črnogorskimi pristani s svojimi velikanskimi vojnimi parniki mornarsko demonstracijo. Vkljub temu, da ve danes ves svet, da se bode Črnagora v tej vojni popolnoma izkravala in da bode kraljič Nikita, ako ga ne pahnejo lastni podaniki iz njegovega trohnelega prestola, zopet odvisen od denarnih mladov vevlasti. —

Avstriji s težkimi kanonami oborožili. Zdj seveda so te kanone že davno pred Skutari odpeljali. Na desni strani vidimo naš vojni pristand Cattaro s tako zvano »boche di Cattaro«; v ozadju gleda na ta naš pristand črnogorsko skalovje.

Najboljša

za pripravo jako okusne 398
goveje juhe brez dvoma je

MAGGI JEVA **kocka**

 po 5 vin.

Prepričajte se torej pri nakupu, da-li ima vsaka kocka na zavitku ime **MAGGI** in

varstveno znamko zvezdo s križcem